

Arrest

nr. 106 429 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANDENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 november 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 12 februari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 februari 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, die verzoeker op 18 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. I.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.02.2013 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 22.11.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 31.01.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan, aangezien reeds een aantal familieleden werden vermoord; zijn moeder oud en ziek is en in Iran woont en hij bijgevolg in Afghanistan niets of niemand meer heeft om op terug te vallen; betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende vluchtmotieven van betrokkene; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

In casu heeft de commissaris-generaal geheel ten onrechte beslist om de asielaanvraag van verzoeker zelfs niet in overweging te nemen.

Echter, in het geval van de heer [M.], kan Afghanistan niet als "veilig" worden beschouwd. De heer [M.] is van Afghaanse herkomst en een sjiitische Hazara. Als sjiitische Hazara moslim is de heer [M.] in zijn thuisland slachtoffer van religieuze discriminatie. Door de politieke relaties en activiteiten van zijn naaste familie, vreest de heer [M.], terecht, voor zijn leven, gelet op het feit dat 2 van zijn broers reeds vermoord werden, en een derde broer vermoedelijk tevens het leven liet. Het is algemeen bekend dat Sjiiten en Soenieten naast elkaar leven in Afghanistan en niet met elkaar, en dat het Taliban-regime de laatste 20 jaar gekenmerkt wordt door willekeurig geweld. Het spreekt dan ook voor zich dat het voor de heer [M.] onmogelijk zou geweest zijn om een beroep te doen op bescherming van de Afghaanse overheden, gelet op de instabiele situatie en beperkte macht van een veelal corrupte overheid, gekenmerkt door geweld en terrorisme.

Het moge duidelijk zijn dat in het licht van zijn problemen in zijn thuisland, de herkomst en religie van de heer [M.] al voldoende zijn om zijn veiligheid te compromitteren. Daarenboven komt dat een reëel levensgevaar dreigt voor de Heer [M.], gelet op het feit dat reeds twee, en vermoedelijk nog een derde, van zijn broers omwille van voorgaande redenen brutaal vermoord werden. Op basis hiervan kan men niet anders dan besluiten dat Afghanistan voor de heer [M.] een uiterst onveilige omgeving vormt. De bestreden beslissing heeft met al deze aspecten echter geen rekening gehouden."

3.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat de in casu bestreden beslissing niet werd genomen door de commissaris-generaal, zoals verzoeker lijkt te veronderstellen, doch door de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Deze heeft geen toepassing gemaakt van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft, in toepassing van artikel 51/8 van dezelfde wet, geoordeeld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Het artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak dan ook niet van toepassing.

Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).

b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.

De bestreden beslissing gaat immers hoegenaamd niet in op de mogelijke gevolgen van de etnische herkomst en religie van de heer [M.] op zijn kansen op een wenswaardig en veilig bestaan in Afghanistan, mede in het licht van moorden op zijn naaste familieleden. Indien de heer [M.] naar Afghanistan zou worden teruggestuurd, dan bestaat er in zijn hoofde, zoals hierboven al uiteengezet, een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de vorm van ontvoering of mogelijk doding. Het is hoogst onwaarschijnlijk dat de Afghaanse overheden hem, gezien zijn sjiiitische Hazara afkomst en religieuze overtuiging, in bescherming zouden nemen. De bestreden beslissing gaat hier echter hoegenaamd niet op in en onderzoekt op geen enkele wijze de veiligheid van een land als Afghanistan, en zeker voor de specifieke regio vanwaar de Heer [M.] afkomstig is, voor een man als de heer [M.]”

3.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet is ingegaan op de concrete redenen waarom hij een tweede asielaanvraag indiende en de veiligheidstoestand in Afghanistan dient te worden benadrukt dat in het geval verweerder oordeelt dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingen-

wet werden aangebracht, hij geen standpunt meer dient in te omtrent de door verzoeker aangehaalde problematiek en zelfs niet vermag dit te doen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2.2. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, toen hij op 14 februari 2013 gehoord werd door verweerder, slechts zijn eerder toegelichte asielmotieven hernam en uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen nieuwe documenten had. Verweerder kon derhalve besluiten dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan. De bestreden beslissing beperkt er zich toe aan te duiden dat de problemen van de heer [M.] niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming, zonder de mogelijke gevolgen te onderzoeken van de afkomst en religie van de heer [M.], of van zijn familiale achtergrond en politieke oriëntatie, op het veilig bestaan van de heer [M.] in zijn land van herkomst en op het risico op reële schade die hij als gevolg daarvan, in combinatie met zijn bestaande problemen, zou lijden.”

3.3.2. De Raad kan slechts herhalen dat verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat in dat geval geen inhoudelijk onderzoek van verzoekers asielrelaas dient te worden doorgevoerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Het bestuur schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu vraagt men zich af hoe het bestuur redelijkerwijze kan besluiten tot een niet inoverwegingname op basis van onder meer de volgende redeneringen:

- *“Betrokkene deze beweringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook loutere beweringen blijven”.*
- *“Er bovendien, reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon worden gehecht aan de vermeende vluchtmotieven van betrokkene”.*

Dergelijke vaststellingen kunnen niet redelijk worden aangewend om een beslissing tot niet inoverwegingname te verantwoorden.

Ten eerste is het zo dat de Heer [M.], buiten zijn wil om, op het moment van de aanvraag niet in het bezit was van documenten die als bewijs kunnen worden aangewend om zijn verhaal te staven. Deze documenten dienden namelijk te worden overgemaakt door zijn familie, de Afghaanse en de Iraanse autoriteiten, en dienden vervolgens te worden vertaald. De Heer [M.] werd pas na de asielaanvraag d.d. 12 februari 2013 in het bezit gesteld van deze documenten, die ontegensprekelijk zijn verhaal staven.

Bovendien werd niet ingegaan op de status van het aanleveren van mogelijke bewijsstukken, en het tijdstip wanneer de Heer [M.] dit zou kunnen. Men moet de asielzoeker de kans geven om zijn verhaal grondig naar voren te brengen en enige vereiste ter staving dienende documenten voor te leggen, ten minst er rekening mee te houden dat hij voor het aanleveren van deze documenten afhankelijk is van de goede wil van derden. Het is het natuurlijk al te gemakkelijk te beslissen dat op basis van diens verklaringen blijkt dat zijn problemen niet geloofwaardig zijn en loutere beweringen blijven. Het lijkt wel als zou het CGVS zich gemakkelijk van de heer [M.] hebben willen afmaken, wellicht in het licht van zijn vorige asielprocedure. Niet enkel impliciet, zelfs ook expliciet zoals uit hierboven aangehaalde citaat blijkt, werd de bestreden beslissing dus gebaseerd op de vorige beslissing in zijn asielprocedures.

Dit kan men geen redelijke, afdoende motieven noemen.”

3.4.2. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag enkel een relaas hernam waarvan reeds werd vastgesteld dat het niet geloofwaardig was en dat hij geen bewijsstukken aanbracht ter staving van zijn verklaringen. Verweerder concludeerde dat verzoeker geen gegevens aanbracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielaanvraag waarin hij deze had kunnen meedelen. Verzoeker toont niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen de determinerende overwegingen en het dispositief van de bestreden beslissing. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert in zijn vijfde middel de schending aan van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen dat zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de feitelijkeheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bijgevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

Zoals hierboven reeds vermeld werd niet ingegaan op de status van het aanleveren van mogelijke bewijsstukken, en het tijdstip wanneer de Heer [M.] dit zou kunnen. Men moet de asielzoeker de kans geven om zijn verhaal grondig naar voren te brengen en enige vereiste ter staving dienende documenten voor te leggen, ten minst er rekening mee te houden dat hij voor het aanleveren van deze documenten afhankelijk is van de goede wil van derden. Het is [...] natuurlijk al te gemakkelijk te beslissen dat op basis van diens verklaringen blijkt dat zijn problemen niet geloofwaardig zijn en loutere beweringen blijven. Het lijkt wel als zou het CGVS zich gemakkelijk van de heer [M.] hebben willen afmaken, wellicht in het licht van zijn vorige asielprocedure. Niet enkel impliciet, zelfs ook expliciet zoals uit hierboven aangehaalde citaat blijkt, werd de bestreden beslissing dus gebaseerd op de vorige beslissing in zijn asielprocedures.

Dit is een flagrante schending van het recht van verdediging.”

3.5.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker alvorens de bestreden beslissing werd genomen op 14 februari 2013 werd gehoord door verweerder, dat hem de kans werd gegeven om zijn asielrelaas toe te lichten en dat hem de mogelijkheid werd geboden om de stukken neer te leggen die hij dienstig achtte. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard niet te beschikken over documenten ter staving van zijn tweede asielaanvraag en heeft niet aangegeven dat hij in de toekomst eventueel dienstige stukken zou kunnen verkrijgen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat

hem niet de kans werd gegeven om zijn asielrelaas grondig uiteen te zetten en dat *“niet werd ingegaan op de status van het aanleveren van mogelijke bewijsstukken”*. Verzoeker houdt voorts onterecht voor dat verweerder zich gemakkelijk van hem heeft willen afmaken. Het door verzoeker ondertekende gehoorverslag leert de Raad dat verzoeker ervoor opteerde om zonder in staat te zijn nieuwe gegevens aan te brengen een tweede asielaanvraag in te dienen en dat hij hierbij aangaf dat hij dit deed nadat/omdat hij niet werd toegelaten in een opvangcentrum voor asielzoekers. Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoeker geen correct gebruik maakte van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen.

Een schending van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn toelichting luidt als volgt:

“Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

In casu mocht verzoeker er toch vanuit gaan dat zijn asielaanvraag, vooral in het licht van de zijn etnische afkomst en religie, minstens in overweging zou worden genomen. Immers betreft het pas zijn tweede aanvraag, die onder de vorm van een nieuwe asielaanvraag werd ingediend, louter en alleen omwille van het feit dat de Heer [M.] niet voldoende op de hoogte was van de beroepsmogelijkheden tegen de eerste beslissing, en deze dan ook aan zich liet voorbijgaan.

De Heer [M.] kan bezwaarlijk verweten worden het systeem te misbruiken, gelet op het feit dat hij uitermate weinig procedures heeft aangewend, doch moet hij toch kunnen vertrouwen op een eerlijke en zekere rechtsbedeling, die, gelet op het feit dat hij de mogelijkheid niet had om de nieuwe documenten ter staving van zijn aanvraag in te dienen, alhier zeker niet van toepassing kan zijn.”

3.6.2. Gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wist verzoeker of behoorde hij te weten dat een herhaalde asielaanvraag pas in overweging kon worden genomen indien hij nieuwe gegevens aanbracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker kan dan ook niet stellen dat hij niet kon inschatten welke beslissing verweerder zou nemen toen hij een tweede asielaanvraag indiende zonder over nieuwe gegevens te beschikken. Het gegeven dat verzoeker, die tijdens zijn eerste asielprocedure bijgestaan werd door een advocaat, geen beroepsprocedure instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2012 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat hij *“uitermate weinig procedures heeft aangewend”* doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7.1. Verzoeker voert in een zevende middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Uit het proportionaliteitsbeginsel volgt dat uit de afweging van de belangen van de rechtzoekende jegens de belangen van de staat niet mag blijken dat de belangen van de rechtzoekende onevenredig geschaad worden door de gevolgen van de beslissing van het bestuur.

In casu zal verzoeker door de beslissing tot niet inoverwegingname nergens meer heen kunnen. Het gevaar bestaat dat hij bij terugkeer wordt ontvoerd of gedood. Deze beslissing raakt verzoeker dan ook in de kern van zijn bestaan. De ernst hiervan en de mate waarin verzoeker benadeeld wordt, wegen dan ook niet op tegen de nadelen die de staat zou ondervinden van een positieve beslissing, wat deze ook moge zijn.”

3.7.2. De Raad benadrukt dat door de commissaris-generaal reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder het proportionaliteitsbeginsel miskende door geen rekening te houden met het gevaar dat hij liep in zijn land van herkomst. De veiligheidssituatie in de regio waar verzoeker stelt vandaan te komen werd immers reeds beoordeeld en deze beoordeling leidde niet tot de toekenning van een beschermingsstatus.

Het zevende middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK